

Előadó: Polyák Lilla
Szerző: L. Fabian, R. Allison
Eredeti dalcím: Immortelle
Magyar szöveg: Homonnay Zsolt
Megjelenés éve: 2009.

Örökké

Mikor elvesznék végleg a magányos nagy égen,
a szárnyam te leszel.
Mikor sötét az éjjel, de a hajnal ha eljön,
az a fény te leszel.
Furcsa elhagyott tájon, aki bolyongva,
így talál rám, te leszel.
Hiszen túlélni mindent veled lehet,
vagy meghalni sem túl nagy ár.

Örökké, örökké, emésztő tűzben égek én,
Átléptem már, hol többé nincs már határ,
Örökké, örökké, az égből lángot loptam én,
Ahonnét vissza út nincs már
Mi vár még rám?

Olyan tiszta a kép, hiszen magamba zártam
minden rosszat és jót,
Hiszen bőrömbe égett minden suttogó eskü
és minden forró csók!
Én már hiába kérdelem, mit ér az egész?
Nem számít régen már.
Akkor mit ér az út, hogyha nem vihet hozzád
te már rég máshol jársz!

Örökké, örökké, emésztő tűzben égek én,
Átléptem már, hol többé nincs már határ,
Örökké, örökké, az égből lángot loptam én,
Ahonnét vissza út nincs már
Mi vár még rám?

Enyém a mindenség! És egyszer talán,
magammal viszlek tovább,
örökre már!

Örökké, örökké, emésztő tűzben égek én,
Átléptem már, hol többé nincs már határ,
Örökké, örökké, az égből lángot loptam én,
Ahonnét vissza út nincs már
Mi vár még rám?
Mi vár még rám?